

דף הבית

ארנון סגל

מד הגאולה

עדכון שבועי
מהר הבית

פנייה למבקר בעניין מנועי הכניסה

הרב יוסף אלבוים מתנועה לכינון המ' קדש פנה באחרונה לשר מיכאל איתן מס' עת הליכוד בבקשה שסייע לו לקבל היתר לשוב ולעלות לחד הבית. הרב אלבוים אסור בכניסה לחד מזה כשנתיים. במכתבו לשר מגולל אלבוים את סיפור תלאותיו בעי ניין, ולדבריו, מגיל 18 ועד כמעט שישים הוא עלה לחד הבית בכל הזדמנות. הסיבה לאיסור הכניסה שהוטל עליו הייתה קריאה פומבית שפרסם באתר האינטרנט של ערוץ 7 להקים כולל לימוד יהודי בחד – כך, לרבי ריו, נאמר לו במפורש בידי מפקד חד הבית, סג"צ אבי ביטון. לטענתו, מניעת עלייתו נעשתה באופן בלתי־הוגן כשהדברים אינם נאמרים לו במפורש, והמטרה אף טורחת ליצור רושם כאילו איסור העלייה הוא זמני עד לסיום בירור עניין כלשהו – אך בפועל נמנעת ממנו העלייה.

הרב יוסף אלבוים. המבקר יברוק

השר איתן הפנה את רבני הרב למבקר המדינה. בפנייתו הוא כותב: "הפנייה מר' ברת כעד עצמה ומקובלים עליי הרברים (...) אם קיימים איסורים מסוג זה הם אמר רים להיות מנוססים על הליכים משפטיים ובעלי בסיס עובדתי ברור לכל. אודה לך מאוד אם תיבדק השאלה האם קיים איסור משטרתי כרברי המתלונן עלעלייתו של הרב יוסף אלבוים לחד הבית, אם כן מתוקף איוו החלטה, ומהו הבסיס העובדתי להחלטה זו". ממשרד מבקר המדינה התקבל אישור על הפניית הבקשה לטיפול.

תייר התבקש להסיר את הכיפה

באתר ערוץ 7 באנגלית רוח על אירוע שהתרחש במהלך עליית תיירים יהודים לחד בשבע עשר. סטודנט יהודי כבן עשר רים, שהגיע ארצה מלונדון במסגרת משל-חת סטודנטים, התבקש על ידי אנשי הוויקף להסיר את הכיפה שחבש. אנשי הוויקף הס' בירו לו שהכיפה שלו פוגעת ברגשותיהם. התייר נחר לעוכן את קבוצתו ולצאת מהחד, במקום להסיר את כיפתו. "חוויתי אנטישמיות באנגליה, אבל לא ציפיתי למצוא אתה במקום הקדוש ביותר ליהדות", התי בטא לאחד מכן.

כל מה שהחמצנו

כל החובות ההלכתיות שלא מו לאו בהר מיום שחרורו במלחמת ששת הימים ועד היום, ח' בתמו תשע"ב:

32,914	תמידים
2,351	מוספי שבת
16,457	מנחות כוהן גדול
2,351	מערכות לחם הפנים
811	מוספי רגלים וחגים
558	מוספי ראש חודש
45	מסחים
45	מנחות עמר
46	קורבנות שתי הלחם
45	סדרי יום הכפורים
55,623	ובסך הכול, חובות שלא קיימו

רשם: הרב איתי אליאור

ספירת מלאי

במכון המקדש בירושלים כבר מונים כלים רבים הימיעדים לשימוש במקדש:

מנורת הזהב	המים, כלי מדידה,
שולחן לחם הפנים	האבוב המיועד
מזבח הקטורת	לקורבן העומר, באבני
כירז חנושת	הלבונה, כלי אבן
בני הכוהן הגדול:	לחכת אפר הפרה
ציץ, מעיל, אפר	האדומה,
וחושן, וכן 40 סטים	סמיני שחיתה
של בני כוהן הדיוט.	
מכלי השרת מוהנים:	כלי נגינה: 15 כ'
מזרקים (כלים	חוצרות, נבלים,
לזריקת הדם על	כינורות, שופר
המזבח), מחות,	מצופה כסף ושופר
כלי ניסוך היין	מצופה זהב

הר הבית פתוח ליהודים בימים אה, בשעות 11:00:07:30, 14:30:13:30. ההלכה מחירה להיכנס לחלקים משטח ההר לאחר טבילה קפדנית במקוה, וללא נעלי עור או תיקים. להדרכה הלכתית בעלייה להר - לגברים: 0527203210, 0504142425. לנשים: 0523752751, 0525866384.

לעדכונים ותגובות:

arnonsegal1@gmail.com

צילום: אבי בלבן

שיר ציין

תמונות ירושלמיות קסומות נא שילחו ל-arnonsegal1@gmail.com

השומר החדש

לא, הכותב איננו רס"ר וזו איננה חוברת פקודות מטכ"ל ■ קשה להאמין, אך מתברר שאפשר לכתוב 226 עמודים תמימים על מוסד השמירה ■ הרב הלל בן־שלמה לא מניח לאף פרט במטלה המקודשת הזו להתחמק, במה שנראה ממש כמו תדריך עליית משמר: כמה שומרים יהיו במקדש, היכן ישמרו ומתי? ■ הוא אמנם לא לוי, אבל כבר הספיק לצבור ניסיון בתחום (שאינו פשוט, מתברר) בגוף שנקרא בשם 'משמר המקדש'

"נראה שהדבר תלוי בכוחותיו של כל אחד ואחד מהשומרים", מסכם בן־שלמה, "הדרשות בידם לשבת בכל זמן הגדרש לדעי תם" (כאמור, רק אלו השומרים מחוץ לעזרה). טוב, זה עדיין רחוק מאוד מהגדרש משומר רי המלכה הבריטית. מצד שני, כאן מדובר במילואימניקים, יהודים מהשרה שמגיעים למשך שבועיים בשנה בלבד לשרת במקדש. יש נימוק לכל עמדה. שמירת הכהנים בבית אבטינס, למשל, מקום הכנת הקטורת, נעשה (כין השאר) מכיוון שמצוות השמירה נאמרה לישראל לאחר המגפה שבקצבות הקטרת הקטורת בידי קורח ועדתו, והצי בת הלויים במקום נעשית לשם הרתעת האסורים בהקטרתה. השמירה בבית הניצוץ מתבצעת, לפי הסברים מסוימים, מכיוון שהחוקה שם אש בוערת 'כמגנות', למקרה שזו שעל המזבח תכבה (מה שאסור שיקרה). תפקיד השומרים בקורה הואיה להתצפת על אש המזבח ולוודא שלא תכבה. השמירה מאחורי קודש הקודשים נעשתה לכבודו של ארון הברית - הכלי מספר 1 במקדש. במכתב הסכמה לספר של בן־שלמה, כותב הרב יעקב אריאל, רב העיר רמת־גן, שלדעתו מן הראוי להציב גם כיום משמר רות קבועות ליד שערי המקדש. אזויו, הרב שמכתב שנבחר לכך. תמיד שנאתי רשי ישראל איאל, ראש מכון המקדש, היסטר במכתב הסכמה משלו שבאופן היסטר לקיומה הציץ של עבודת המקדש: "כבר היו דברים מעולם שבט לוי המשיך לשמור את המצוות המתקיימות במקדש גם בתקופת הללו". לאור זאת, מעניין מה הודשת מורשת ארון הברית - הכלי מספר 1 במקדש.

משמר המקדש בפעולה. גוף שהיה ואיננו

אבל, יש להודות, עם מעט יותר חן. מסקנתו של בן־שלמה היא שהשמירה צריכה להיות רציפה ובכל רגע נתון. הרי כך כתוב במי פורש: "השוערים לשער ושוער, אין להם לסור מעל עבודתם" ויה"א ל"ה, ט"ז. הוא גם פוסק שאין להוסיף על מספר נקודות השמירה הגדרש בזלכה. מפקדיו בטיחונות נהגו לעשות כך מפעם לפעם, לייצר עמדות אבטחת מחנה ללא סיבה אמיתית רק בשי ביל להטיל משמעת, אבל במקדש זה פשוט אסור. זאת, כמוכן, מלבד במקרה שבו הרבר נחוי מסויבות ממצעיות.

בכל עמדת שמירה יי בשומר אחד קיימת אמנם הצעה להעמיד ככל אחד מהעמדות "ערה", כלומר לא פחות מעשרה שומרים (היו לי מפקדים שחשבו שההידוד הזה נוהג בכל בסיס צבאי), אך בן־שלמה מסיק שממש אין חובה לנהוג כך.

ועוד כמה הוראות מנהלתיות: כהנים אינם רשאים לשמור במקום לויים ולהפך, וגם ישראלים אינם רשאים לשמור במקום כהנים או לויים. אמנם, במקרה הצורך, מותר לתגב את העמדות ביהודים שארעו מולם ואינם נמנים על שבת לוי. במקרה של מצויק ממשית מותר אפילו להיעזר כגויים לשם השי שמירה, במקומות שבהם מותרת להם הכניסה. וכך נראית שמירה במקדש: על השומרים ממש להפקיד שלא להסיח את דעתם מה שמירה (מה יעשו כל מי שהתרגלו לשמור בצבא עם אחוזיות) אלו שבתך שטח העודה כלל אינם רשאים לשבת - גם לא בין עשרה לעגולה. בן־שלמה מגיע למסקנה שיש לוד להקשות עליהם יותר מדי. להבנתו, גם אלו הליף שומרים אלו בתדירות גבוהה כדי שלא הניצבים מחוץ לעודה לא רצי שישבו במהלך המשמרת, מטעמי כבוד המוקם. לחילופין הוא מציע להרבות בתחלופה בעמדות.

ומאוחר יותר גם כובעים יצוגיים. בן־שלמה, שכתב את הספר במסגרת מכון המקדש 'בית הבחירה' שלייד מכון המקדש, לא נמנע בספרו מפסיקה בענייני המשמרות. להבנתו מדובר בעניין עכשווי לגמרי, ממש לא עתידי. מבחינתו, הדגם לחוקי הוא חד המלך, שטוח להקים משמרות של לויים ואף לסווג אותם לתפקידים השונים, והאת על אף שידע שלא יזכה לבנות את המקדש. "גם כיום", מסכם בן־שלמה, "ניתן להכין רשימות של כהנים ולויים לקראת חידושה של מצוות השמירה, ומתברר שבמצעיים העומדים לרד שתנו כיום, הרתארגנות תוכל להיות פשוטה יותר מאשר בעבר". ובכלל, לדעתו צריך לוד תכנון בפועל להקמת המקדש בימינו.

על פי הספר הזה, לשמירת המקדש כמה מסרות: הראשונה היא כמוכן הגנה על הבית ועל אוצרותיו. לשם כך הלויים כנראה אף ממושים בכלי נשק. ייעוד אחר של המוסד הזה הוא לפתוח את השערים ולהגיפם. ואל יקל הרבר בעיניכם: לא כל אחד רשאי לפי תנוח לודת במקדש מתי שבא לו. במקורות מסופר שרבי יהושע, לוי שהופקד חוקק על השירה במקדש, הוודר שלא לסייע בהגפת השערים מפני שזו מלאכה שבה מורשים רק מי שהוסמכו לכך.

תכלית אחרת לחובת השמירה היא מתן כבוד למקדש, משזו בסגנון משמר המלכה הבריטי. מטרה נוספת, שמתברר שתקפה לוד הוטיין גם בימינו, היא מניעת כניסת טמאים חורים למקום הקדוש בעולם. ומאכן, מקצוע העמידה בשערי המקדש איננו עבודת אבטה בנוסח 'מודיעין אורח'. המקורות מדברים על כך שהלויים היו למ' עשה פקדי המקדש והמונים על הלשכות השונות שמאפשרות את פעילותו השוטפת. הכהנים אמנם ממצעים בפועל את עבודת

כלוי צעיר, אם לומר את האמת, משימת השמירה המוטלת על השבט שלנו מעולם לא ממש ריי תקה אותי. לא עשתה לי טוב גם הריעה שהולכה מתירה לאחראי השמירה במקדש לשרוף את בגריו של לוי שנדרם על משי מתו. ובכלל, השבתי לתומי מה כבר אפשר לומר על מטלות שמירה? לאור הספר 'שמיר רת המקדש' של הרב הלל בן־שלמה, מתב רר שיש ויש.

כך למשל, בצבא לא חשבתו אף פעם לברך על השמירה. דומני שגם גדולי המלכותיים, אלו שברכו בשם ומלכות 'שה חיינו' על המדים, לא חשבו כך. אבל בשמירה המקדשית, מתברר, השאלה הו בהחלט נידר נה ככובד ראש ואם כי המסקנה שלילית, יש לומר, היא שאין לברך. פרטים בספר).

סקירת שמות הפרקים בספר מרתקת בפני עצמה. בין השאר רנים שם במטרת הש' מידה, איסור ביטולה (אסור מהתורה לשבר שמירה), זמן ואופן השמירה, האם צריך ש' עברו שומרים בכל השערים (אין הכרח), האם חובה לשמור חוקק בעמדה מוגבהת (עריך), אבל לא חובה), גיל השומרים (עקרונות בר מצוה, אבל עריך מעל גיל עשרים), משך ההכנה לקראת השמירה (חמש שנות לימוד), מספר השומרים בכל עמדה ועוד.

בפתיחה כותב בן־שלמה שבשנת תש"ס זכה להשתתף בגוף שכבר לא קיים היום, 'משמר המדש' - ארגון שביצע בדתגברות שמירה בכניסה לחד הבית. אני זוכר אותם, עומדים עם משמר המקדש במעלה המוגרבים ומסבירים לבאים מן ההגבלות ההלכתיות בחד. לא מטעים לעגו להם, על כובעי השטיח שלהם ועל המשמיה המוחר, אבל בן־שלמה חוקק זוכר את העניין בחיוב רב: "הופתעתי מעוצמת ההתלהבות ומדת גובות החוביות הרבות. לא רק יהודים הביעו תעניינות, אלא אף ארבה תיירים גויים רצו לשמוע על הדרך שבה עליהם לנהוג במקום זה פי ההלכה". ב'משמר המקדש' גרשמו מאת מתגברים מחבי הארץ, שהסכימו לוד גיע לפחות פעם בשנה לשמירה בשערי ההר. השמירה הייתה מתקיימת בזוגות, והשומרים התבקשו להגיע לשמירה בחלוצה לבנות, כיאה לחשיבות העניין. אחד כך נוספו גם תגיות,

כברו למקדש, משזו בסגנון משמר המלכה הבריטי. מטרה נוספת, שמתברר שתקפה לוד הוטיין גם בימינו, היא מניעת כניסת טמאים חורים למקום הקדוש בעולם. ומאכן, מקצוע העמידה בשערי המקדש איננו עבודת אבטה בנוסח 'מודיעין אורח'. המקורות מדברים על כך שהלויים היו למ' עשה פקדי המקדש והמונים על הלשכות השונות שמאפשרות את פעילותו השוטפת. הכהנים אמנם ממצעים בפועל את עבודת

שמירת המקדש' מאת הרב הלל בן שלמה, 226 עמודים, כריכה רכה, הוצאת מכון המקדש. מחיר מבצע: 50 שקלים

צילום: איתן בלבן

גם שם השמירה היא טקם. משמר המלכה הבריטית

האם יש לעיתונות ערך דתי?

טוב, אין כאן ממש מחלוקת, אלא בעיקר בחירה שונה בשאלה במה יש להתמקד: האם להרחיק מבט לתפקידה הראוי של התקשורת בחייה של חברה אידיאלית, או לחילופין, להישיר מבט אל תפקודה העכשווי (שאינן בין הדוברים ויכוח שהוא עגום למדי)? ■ וקצת על הנרקיסים שעיתונאי ימינו לוקים בו ■ הרהורים על כלב השמירה של הדמוקרטיה ועל נאמנותו לייעודו

קדושת הפובליציסט

הרב ברוך אפרתי

ומגונות לגוי גדול, ממלכה אשר תביע את הערכים האלוהיים ברמה הציבורית, וכלי שון מרו הרב קוק: "למלאכה של שאיפה זו צריך דווקא שציבור זה יהיה בעל מדינה פוליטית וסוציאלית וכיסא ממלכה לאומית, ברום התרבות האנושית (...). למען דעת, שלא רק יחידים חכמים מצוינים, חסידים ונזירים ואנשי קודש, חיים באור האיריאה האלוהית, כי גם עמים שלמים, מתוקנים ומשוכללים בכל תיקוני התרבות הישוע והמדיני, עמים שלמים, הכוללים בתוכם את כל השררות האנושיות השונות, מן רום האינטליגנציה האמנותית, הפרושית, המשכלת והקדושה, עד המערכות הרחבות, הסוציאליות, הפוליטיות והאקונומיות, ועד הפרולטריון לכל פלגותיו, אפילו היוטר נמוך ומגושם".

אלים יש לדעת מה זה אומר 'ברחל בתך הקטנה'. דרישתה של התורה מאיתנו להיות ממלכה משוכללת ותרבותית, כוללת בחכי המייצרת תרבות מגוננת ונותנת לה כמה חלק נכבד ממערכת זו היא העיתונות. האפי האלוהי שלנו, תורת השם, מופיע בתוך מדינה וחברה רביגונית ומרובת פנים, כאשר כולם יונקים את כוחם וערכם מהתורה הקדושה. כך מתגלה שם השם בשלל צבעים ואופנים, בשלל התייחסויות. הרופא, החיט, הדב, האמן, איש השמאל ואשת הימין - כולם מביעים שם השם באישיותם כאשר היא בנויה על הקדש, ונאמרת בטורה בצבור. אנגם, כדוע מדוברי המהר"ל, ככל שפר טנציאל הקדושה גדול יותר, כך ההיעדר והיב דרים השליליים מתגברים יותר למנוע את הופעתו. ועל כן, דווקא מכיוון שהעיתונות הישראלית היא מקום בעל פוטנציאל קדושה עליונה מאד, מקום בו מתעצבת תרבותנו ובאים לידי ביטוי הגוונים העבים והדעות של כולנו - דווקא משום כך, אם יש חיסרון בקדושה ובכוחה, אם חסר המבוא של יראת השם טורה לעיסוק העיתונאי, אזי מופיע

הרב שמואל זעפרני

שלו סובייקטיבי לחלוטין. לכן יש לו כוח השפעה על הקורא. ולפיכך, גם אם אמי צעי התקשורת השונים היו מנסים להמוק מהפרשנות המתלווה לסיקור האירועים התמים, הרי שזה לא היה עולה בידם. לשם דוגמה, ההיצמדות של כלי תקי שורת מסוימים למונח "הרג" כבואם לסקר מעשה שגרם מוות בעוד אחרים מכנים את המעשה כ"רצח", היא בוודאי פרשי נות אימננטית וחיווי דעה ערכי במובלע. דוגמה נוספת היא ההכרעה למקם נושא אחר בכותרת הראשית בעוד נושא שני מופיע רק בכותרת משנה, ואילו נושא שלישי (שסוקר בהרחבה בכלי תקשורת אחר) כלל לא זוכה לסיקור, היא ודאי בחירה תלוית נקודת מבט. הרי ברור שהאג'נדה של Ynet למשל שונה מזו של ערוץ 7, וממילא נגזרים מכך נושאים כתבות שונים בתכלית ואופן סיקור שונה לאתו נושא.

הסיקור העיתונאי עוסק בחלקו בעיתונאים

עצמם, חייהם, טעמים והעדפותיהם. מדורי רכילות למיניהם. עובדה זו עצמה מעידה על היות העיתונאים בעיני עצמם מעבר למעבירי אינפורמציה. שכן אם הם הם שופר בלבד, מה הטעם בעיסוק המגוים באורכם, רוחבו ועובי קולו? לסיים אציין את איסורי לשון הרע ור כילות, שקשה להעלות על הדעת עיתונות החפה מכל האיסורים הלכתיים הללו.

הכותב הוא רב קהילת יזית רענן באי פרת וראש ישיבת 'שבות ישראל'

כאידיאל, העיתונאי הוא נציג הכהונה והקדושה בעולם. הוא המביא את שלל ההיבטים של שכינת השם לידי ביטוי, בעמדות השונות. לא רייטינג הוא מבקש, אלא קדושה וגיוונה

בית חלומותיי

חנוך דאום - עיתונאי וסופר

הר הבית כמקום פיזי לא מעסיק אותי. לא חשוב לי. לא מעניין אותי. למרבה הצער, ואינני אומר זאת כמי ליצה, אני כבר כמה חודשים מסתובב בתחושה עמוקה מאוד שאין בורא לער לם. אבל אכנס במסגרת זו למשמעויות של התחושה הזו ולעצב שנגלוה אליה, אבל בהקשר להר הבית, ובכן, הוא בעיי ניי מקום מיוחד שבו התפללו אנשים במשך דורות, אל איל לא יושעי. קראו לי כופר - אקבל זאת בהכנעה. הלוואי ויכולתי שלא לערר להיות. היום שבו הבנתי שאיני יכול עוד להאמין באילוהים, בוראי לא במובנו הרתי, היה מהימים העצובים בחיי, דומה בכאבו רק ליום שבו נפטר אבי וליום שבו נהרג גיסי המתוק במהלך טיול. מרוב באובדן. כך או כך, אין לי שום אמיציה רוחנית לעלות להר הבית, ואם אעלה - בוודאי שלא אטיל על עצמי את כל ההחמיות הקשורות ל"טהרה" כפי שאפשרו בוראי ל הויר במיוחד שקיבלתי לאחרונה מכמה עיתונאים, ובו הוסבר

לי מה עלי לעשות עם ציפורני ומי דועי חשש ממה שהם הגדירו כ"נולי גוף". אין לי שום עניין לחיות בעולם ריאול של כמה מהרובנים להתחיל ממש לבנות את בית המקדש, כפי שפורסמו בכלי התקשורת המגזריים בעיניי להתייחסות. אני אפילו לא עצוב בשבילם. שיבלו, רק שיניחו לי

שכל עוד לא נהיה נוכחים בהר הבית לא נהיה בטוב, גורם לי לצרבת. הקי ריאול של כמה מהרובנים להתחיל ממש לבנות את בית המקדש, כפי שפורסמו בכלי התקשורת המגזריים זה מכבר, לא ראויים בעיניי להתייחסות. אני אפילו לא עצוב בשבילם. שיבלו, רק שיניחו בי יואפשרו לי להתנדנד בשלווה בעי רסל החדש שחיברתי בחצר ביתי.

אבי בלבן
אמנות הצילום
0545684552
aviblbn@gmail.com

ארון סגל

[הדף היומי]

נידה דף לח

היא (מדממת) וטמאה, ועוד 66 ימים שבהם היא (עדיין מרד ממת ללא פשרות אבל) טורה להלוטין. על כל פנים, בימים אלו היא נהנית מחסינות מוחלטת הפיכתה לזונה. גם אחר כך, רוזה הארומה שלנו עוד המשיכה לרמם לקי נח שבעה ימים נוספים (הנח שבים כימי נידה) ועוד יומיים ממש ממש אחרונים - שלגו לתוך 11 ימי הנידה, רק אז, הגע לפני הפיכתה הסופית לזונה הגי דלה בהיסטוריה, פסקה האישיה המדוברת מלדמם, כשהיא ארומה כולה ממאמץ ומעניינים ארומים נוספים.

החבר'ה בגמרא מאד הת' להבו מהאישיה התיאורטית הזאת ומיכולתה לרמם זמן רב כל כך מבלי להסתבר, הלכתית בזיבה: 'שכוייעה', הם בירכו את רבי מאיר, 'אבל אם כך, אפשר להמשיך במהלך עד עולם. הרי כל עוד מדובר באישיה תיאורטית לה לוטין, אין כל בעיה מורשתית שתמנע ממנה להמשיך לרמם לעולם. אפשר להניח שלאחר מכן האישיה הרתה, דיממה לה בהנאה חמישים ימי קושי נר ספים, אזי הפילה ושוב ספרה לה שמונים ימים מאושרים של דימום וחורר חלילה, חס וחלילה, עד אין סוף'. רבי מאיר דחה את טענר תיהם על הסף: 'אינכם יודעים שאין בהפלות מושג כזה שני קרא 'דם קושי'? רק בלידה!'. בכך, וחוז' מזה, הדימום הזה הרי חייב להיפסק מתישהו.

כמה שיכאב יותר לילדת הזו, כן ייטב וצט אמנם הסיטוט של כל אישה היא לגלות לפתע שהיא מדממת. לא די שזה מלכלך, זה גם גורר עוד כמה עניינים ממש לא נעימים. ואולם, אם אך נוסף לירידת הדם גם כאבים עזים, רצוי שהיהו ממש נוראים ואיומים, אזי הכול בסדר ואפשר לגמרי להירגע ולחזור לשגרה. מילות הקסם: דם קושי

מאשרת שלפניו דיממה רק יומיים רצופים במהלך אותם 11 יום (וכך נשמרה מלהיכנס להגדרתה כ'זונה גדולה'), שלאחריהם נכנסה כבר אל ימי הנידה הרגילים וניצלה את כולם היטב לריי מום ארוך ונטול הפסקות. גם אחר כך היא לא פסקה לרגע מהעניין ודיממה עוד יומיים לתוך 11 ימי הנידה הבאסה אך רגע לפני שנעשתה 'זונה גדולה', אפילו ענקית, וכבר כמעט שהתחייבה לספור שבעה ימים נקיים, היא שוב שינתה מצב משפטי ונכנסה אל חמישים הימים שלפ' ני הלידה, כשבתזומן מדויק התוספו לכך גם כאבים עזים שהמירו את דמה להיחשב כדם הקושי המטהר והמיוחל. אחר כך ילדה בת בשעה טובה, מה שגרר בעקבותיו (באופן טבעי) להלוטין) עוד 14 ימים שבהם

אבל למרות הכתוב בכר' תרת, לא מומלץ להתלהב יותר מדי. מצב הילדת רחוק מלהיות אידיאלי. עם דם לא משקיים, וזה ממש לא ג'וקר שאפשר לשלוף בכל עת. רבי לוי, למשל, סובר שדם הקושי הזה, שמתווסף לכאבי הלידה הממשמשת ובאה, איננו טהור באופן אוטומטי אלא רק במקרה שבו האישיה נמצאת בימי הנידה שלה. בעברית מדוברת הכוונה לימים שבהם האישיה כבר אי ננה אמרה לראות כל דם שהוא. אפילו לא קמצוץ. מרוב כ'11 הימים הבאים לאחר שבוע שב מהלכו כבר ראתה דם ונחשבה נידה. בקיצור, אחרי כל הצי פיות, מתברר שרבי לוי בקושי מואיל לטהר את האישיה מטעמי דם קושי.

האמורא רב, לעומתו, מעט יותר ליברלי. הוא פתוח לאפשרות שדם הקושי של המיועדת ללידה מטהר אותה מיידית, וזאת אפילו במקרה שבו התפרצות דמה הממשכה ונשפכה גם עמוק לתוך שבעת הימים שלפני 11 הימים המי דובריים (מפני שהם משך הזמן שבו אילו ראתה דם במהלך 11 הימים, היא אמורה לוודא בו את חזרתה למצב טהרה). אנג, היהדות כה רגישה לענייני כאביה של ילדה, כך שלדעת רבי מאיר, גם אם פרצו הדם והכאבים עוד ארבעים או אפילו חמישים יום בטרם לידה, טרד אותה כדמם קושי ונ' (כמובן בכפף להגבלות שפרטו לעיל בידי לוי ורב).